

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

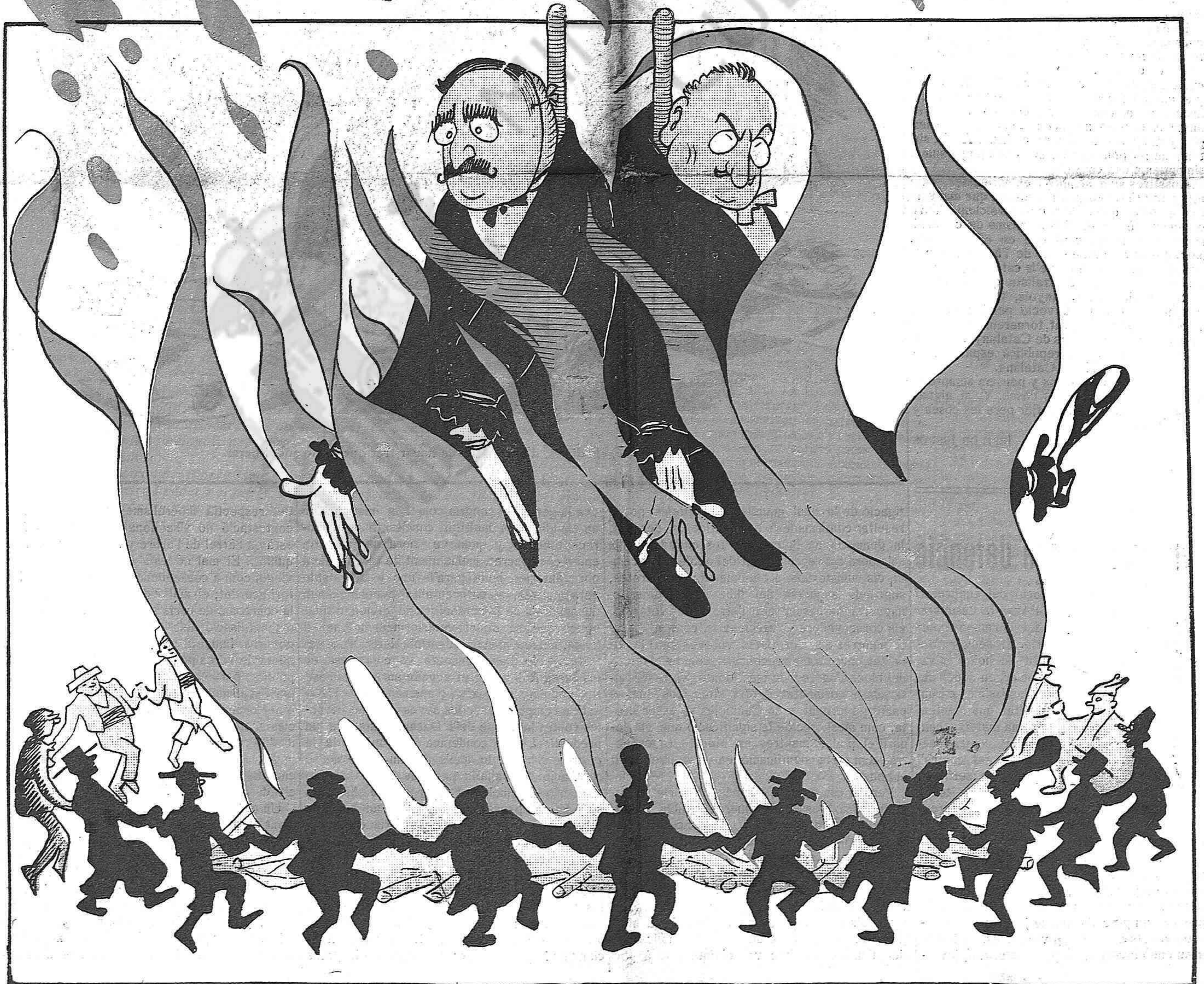
AQUEST NÚMERO 10 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

PER SANT JOAN, FOCS

Fins que'ns desfem dels vells trastos,
a Espanya no anirem bé.

Cridant el mal temps

L'organització del partit republicà reformista, que dirigeix l'eloqüent diputat Melquiades Álvarez y que inspira el venerable Azcárate, ha despertat rezels y suspicacions entre'ls elements que estimen a Catalunya ab tota l'intensitat, però també ab una mica de l'impertinència d'un marit gelós.

Nosaltres no'ns proposem defensar calorosament, perquè no som de la parroquia, al novell partit republicà; plomes y llengües tenen els reformistes que poden ferho ab més entusiasme del que ho fariem nosaltres. Lo que sí podem, serenament y ab l'imparcialitat dels homes que no perden el llegir per l'escriure y que estimen per igual a la llibertat y a Catalunya, es parlarne despassionadament y probar que, per ara, són injustes les acusacions que al reformisme dirigeixen els desconfiats, suposant que ve a descatalanisar als republicans de Catalunya volgentos sotmetre a la direcció espiritual de Madrid.

Alguns creuen que la perniciososa influència de la capital d'Espanya aigualeix, an els catalans que *allà dalt* viuen, l'intens amor que per la seva patria senten tots els bons patriotes, y el fet de que hagin demostrat majors simpaties pel partit reformista els catalans que habitualment resideixen a Madrid, el consideren com una demostració d'aquesta perniciososa influència madrilenya y com un motiu més de desconfiansa al nou partit republicà. Es un punt de vista diametralment oposat al nostre, puig creiem que, gracies a la constant propaganda y al sanitos exemple de simpàtica cortesia que ofereixen els catalans que viuen a Madrid, s'ha esvaït bona part aquella antipatia ab que eren mirades les nostres coses y aquell rezel ab que eren escoltades les nostres justes pretensions, y aixís avui, entre altres projectes, el de Mancomunitats es rebut sense hostilitat y discutit sense passió; reconeixent tàcitament, ab aquesta actitud, la personalitat de Catalunya.

Hi hà gent que de les males cares y dels pocs modos n'ha volgut fer tot un sistema de fer política; monopolisen l'amor a Catalunya, y el qui no creu exactament com ells, es un descostat; agabellen l'entusiasme per la República y el que no s'ajusta al seu especial republicanisme, es un reaccionari. Del mal humor en diuen santa intranzigencia; del mal genit, energia, y del parlar malament, civisme. Aque sistema de fer política no creiem que pugui sumar simpaties a una causa.

Nosaltres som sempre més optimistes, y tenim tanta fè en els nostres ideals, que mai sentim la por de que hi hagi qui'ls traicioni. Aixís, en lloc de tèmber que'l reformisme descatalanisi als bons republicans que en ell ingressin, sotmetentlos a l'influència de l'ànima madrilenya, creiem, al revés, que'ls catalans ajudaran a canviar l'esperit centralista que movia als partits republicans espanyols, tornantlos paulatinament a l'antiga devoció pel federalisme. Y, quan això s'hagi lograt, tornarem a trobarnos units tots els republicans de Catalunya, perquè, dintre del gran partit republicà espanyol, representarem a la Nació Catalana.

No cridem el mal temps y pensem sempre lo millor dels homes y de les coses. Y, si alguna vegada ens enganyem, pitjor pera les coses y pera'ls homes.

JEPH DE JESPU

DON JOSEP I

—No sé, els diaris, d'ont ho deuen haver tret que jo no soc liberal.

L'immunitat y la detenció

Ab la votació del suplicatori contra l'Azzati, desaparegué, de fet, l'immunitat parlamentaria. El senyor Moret, sia dit en honra seva, va pronunciar, en aquell debat, unes justíssimes paraules.

El Congrés dictà en realitat una sentència; desde'l moment que, per una mateixa causa política, concedia el suplicatori contra'l senyor Azzati y denegava el presentat contra'l senyor Barral. Y aquí està el greu perill de aqueixa qüestió: el poder legislatiu se torna poder judicial, tot seguit que *judica intencions*, en lloc de distingir entre fonamentades acusacions per delictes vulgars y ocasionals acusacions purament polítiques. Quan se discutia el suplicatori Barral, tots els diputats, inclús el senyor Maura, reconegueren la bona doctrina; compregueren que la denuncia de abusos en un procediment de justícia no suposa que aquets abusos sien veritables, sinó que demana una investigació pera aclarirho, inves-

tigació de la qual aquelles corrupteles poden resultar confirmades o desmentides, y, per tant, la denuncia es lícita pera tot ciutadà, no ja sols pera tot representant del poble.—En cambi, els ministerials, els anomenats demòcrates, suposada esquerra del lliberalisme dinastic, hagueren de passar per l'afront de votar, ab els conservadors y reaccionaris, contra l'Azzati, mentre els moretistes votaven per la llibertat, junt ab els republicans, com en el temps del bloc. Una vegada més, doncs, va esser alterada la normalitat de les situacions dins el partit governant, y en Canalejas va esser dreta, com aleshores de la significació que va donar-li el poder, mentre en Moret era esquerra, com en la significació que va arrebatarli el poder...

Però el cas Azzati, además de tenir la caracterisació d'esser el primer veritable exemple (el consabat *precedent*) de concessió d'un suplicatori per causa purament política, té una altra representació: la de fonamentar una vegada més el judici sobre un home en els *antecedents* d'aqueix home, en la fama pública que li han adquirit els seus actes anteriors, els escandols donats per ell an el farisaisme burges o an els filisteus de la cosa pública. La vida d'un home public va eixintli poc a poc

una llegenda, el congria com una imatge viva an els ulls de la multitud, concitantli una adoració o un odi, y quan ve l'hora de judicarlo en un cas concret, isoladament de tota la seva obra anterior, bona pera'ls uns y detestable pera'ls altres, la sentimentalitat popular no sab dependre's de la personificació divina o diabòlica que ha donat anteriorment an aquell home, home d'auriola, d'auriola infernal o celestial.—No d'altra manera va concitarse en els casos Rull y Ferrer aquella aura d'animositat popular, irreflexiva y apassionada.—L'Azzati, a comptar desde les seves famoses paraules contra la Verge dels Desamparats, era un predestinat a la condemna de l'opinió de la *bona gent*. Era lo que's diu un home sense reputació. No valia la pena de ferne cas. No era serio.—Y molts, al votar contra ell, ni tan sols deuen pensar que sentaven un cas que tal volta contra ells mateixos podria esser esgrimit un dia de revenges...

Aquet cas ha tingut conseqüències parlamentaries. El senyor Azzati, apressantse a eludir possibles persecucions, passà la frontera. Y a les Corts va suscitar la natural pregunta: la concessió d'un suplicatori, ¿deixa l'acció franca a la detenció d'un diputat?—Les diverses fraccions polítiques han respost segons els graus

del respectiu liberalisme; però la veritable contestació no s'ha donat, perquè el defecte està en l'arrel de l'arbre y no en aquet branquilló... El mal no està en que una detenció vingui com a conseqüència natural d'un suplicatori acordat; el mal està en que sia possible la concessió de certs suplicatoris, armes facilis a l'inutilització dels diputats que molestin als governs. Immoral seria que un diputat delinqüent de veres pogués continuar dictant la llei pública; però es molt més immoral encara que per fiscalisacions en la conducta dels governs, o per propagandes polítiques, o per estridències d'opinió, o per empreses endressades a modificar l'estat legal, com escau a tot diputat, pugui, no ja un representant del poble, sinó tot ciutadà, esser reduït a presó y privat de l'exercici de la ciutadania.

Un orador, en aquell debat, aduí, com argument, la necessitat de vindicar el bon nom nacional davant l'opinió estrangera. Lloable fi, en veritat. Però ¿es que aqueix ciutadà pot creure que sia en tal sentit una bona propaganda l'expatriació dels diputats, augmentant encara el contingent de l'emigració dels ciutadans fugitius de les lleis contra'l pensament? ¿No va esser per una d'aqueixes emigracions que, durant quasi tot el segle XIX, se desacre-

ditaren els successius regims de la governació espanyola, desde'ls constitucionals de l'any 12 an els esparteristes y desde'ls esparteristes a Sagasta y a Ruiz Zorrilla?

¿Es que nosaltres, espanyols, hem vist mai refugiarse a la part d'aquí de les nostres fronteres els perseguits polítics d'una nació europea veritablement parlamentaria y lliberal? ¿Es que tenim a casa nostra fugitius de represions polítiques alemanyes, italianes, angleses o franceses, que vegin tancar-se'ls les fronteres de llur patria per l'antiga severitat inquisitorial d'unes lleis de represió?

El patriotisme, senyors meus, té avui un sol nom: Llibertat...

GABRIEL ALOMAR

DUBTES

¡Valga'ns el bè de Sant Joan!
Molt senzillament, el Papa,
treu les festes, però els dubtes...
els dubtes ¿qui ens els treu, ara?
¿Nostra felicitació
als que en aquesta diada
acostumen celebrar
la seva festa onomàstica,
perquè estigui en el seu punt,
quin dia haurem d'envià'sela?
¿Quí en treu l'aigua d'aquet vi?
¿Si els uns calendaris marquen
que es Sant Joan el vintitres
y altres que es el vintiquatre,
serà la Nit de l'Amor
el diumenge o el dissabte?
¿Quan xiularan els coets?
¿Quan lluiran les foguerades?
¿Quan comprarem els bunyols,
les coques y les aufabregues?
¿Quan, per coneixe'l promès,
les noies acasades
tindran a punt els tres ous
per barrejarne les clares
al sonar de mitja-nit
la primera campanada?
Això es lo que no sabrem
si es que, al sortí aquestes ràtles,
no s'hàn posat ja d'acord
la tradició y el Sant Pare.

ABEL ORTIGA

La penitencia

El projecte de Mancomunitats està en perill, no per la disconformitat d'en Maura ni per l'oposició de forses nacionalistes catalanes que rebutgessin les seves restriccions y ambigüitats, sinó perquè la majoria parlamentaria hi veu una possible llibertat pera Catalunya, y ella, que's diu més que lliberal, que s'anomena demòcrata, s'oposa, en nom de l'unitat nacional, a l'otorgació d'un dret regional.

¡Trist destí, aquet del liberalisme monarquèic! Fluctua entre'l poder y el poble, però's decanta, temerós, cap al primer. El partit lliberal no fa res, no realisa cap acció política, que no tendeixi a una exagerada demostració del seu fervor per la monarquia y pel principi d'autoritat. En Canalejas sab que aquesta es la forsa d'en Maura y la de la seva prepotència entre'ls monarques incondicionals, y s'esforça en fer veure que, entre ell y en Maura, no hi hà cap solució de continuïtat. Es el mateix prurit dels parvenus, d'exhibir vanitats y elegancies que no posseïren, ni per tradició, ni per esperit. La natural aristocràcia esdevé en ells un ridícul snobisme.

Tal vegada hi hà qui no tenia y potser encara no té, prou confiança en la fe monàrquica del partit lliberal, per les seves conomicitancies ab titolats elements revolucionaris, y, potser més que res, per creure que l'ètica dels lliberals es massa acomodaticia.

La situació

—Y bé, ¿quan caieu, don Josep?
—Quan aquets bons minyons deixin de sostenirme.

Nosaltres creiem que, a l'endemà de la proclamació de la República, tots els lliberals haurien jurat fidelitat al nou règim. En Maura permaneixeria inquebrantable. Com en Cánovas, després de la revolució, sosteniria la llegitimitat monàrquica en les Cortes y posaria tota la seva energia en la restauració. Convensut d'aquestes coses en Canalejas, detura les seves negociacions ab el Vaticà, fusella, se nega a derogar la llei de jurisdiccions y concedeix els suplicatoris. La monarquia no deu dubtar d'ell ni dels seus. Com en Maura, té bras de ferro pera'ls subversius, y si per un costat els corromp, per un altre els hi llença a sobre el codig, ab la brutalitat d'una massa.

En Maura té una franca enemiga. No's defensa; ataca, però metòdicament, legalment, en nom dels codigs que regeixen, interpretant els sentiments de l'Espanya que enses contraria. Els revolucionaris de Juliol ja ho podien suposar que no hi trobarien misericòrdia ab en Maura, però també havien de suposar que la seva persecució tindria un mètode legal, fred, pausat, com el que obeeix a un estat de consciència y no pas a un odi. Si els lliberals haguessin ocupat el poder en 1909, la represió hauria estat més crudel y ab totes les incongruencies propies del seu partit. En Canalejas hauria pensat ab en Thiers.

El partit lliberal, si ha concedit els suplicatoris, com abans havia tingut altres gestes de dictador, no obeeix a cap més ideal que'l de obtenir l'airecament de l'interdicció que sobre ell pesa. Demana una absolució, imposantse una penitencia. Però no pensa que ab ell desapareix la possibilitat d'una democràcia monàrquica. L'ànima d'en Maura, imperativa; seca, autoritaria, catòlica, fa d'esperit sant en les deliberacions del Consell de Ministres. Y en Canalejas en té consciència, però aixís espera esser

armat cavaller monarquèic, capas de donar la vida, com ho ha estat a punt en Maura, per la santa causa de la religió y de l'ordre.

PARADOX

Un cop d'efecte

AL Nort d'Europa tot se realisa fredament. No es extrany. ¿Còm procedir d'altra manera, en unes latituds aont, segons diria en Robert Robert, fins se gelen les conjectures? Les impetuositats meridionals no's coneixen en aquelles terres. Adhuc les coses més graves s'executen dolçament, tranquilament, ab serena calma. ¿Voleu veure'n un exemple d'aquesta sabia fredor, que entre espanyols, francesos o italians seria ridícula patxorra?

Dies enrera, M. Lindhagen, arcalde socialista de Stockolm y al mateix temps diputat, presentava al Storting (Cambra popular sueca) una proposició extraordinària.

En nom del seu partit, M. Lindhagen venia a demanar nada menos que l'abolició de la forma monàrquica y la subsegüent implantació de la República.

Refet de la natural sorpresa que tan inesperada iniciativa havia de causarli, el president del Storting va oposarse a que la proposició fos ni tan sols discutida.

—¿Per què?—preguntà el seu autor.
—Perquè, pera tractar d'aquest assumpte, la Cambra es incompetent. Vegeu, si no, lo que diu l'article primer de la llei fonamental sueca: «La forma de govern del país es la monarquia».

Però els socialistes no's dongueren per venuts. Davant de la Cambra, admirada del seu «atreuiment», un diputat del partit, M. Bran-

ting, va assegurar que Suecia està, desde fa molt temps, madura per un cambi de règim; cambi que'l país desitja fer a les bones, però que, de totes maneres, espera realisar-lo.

—Per lo tant—va afegir M. Lindhagen—si ho enraonem ab serenitat y procedim a la substitució del règim d'un modo pacífic, ens estalviarem el disgust y la molestia d'haver de fer una revolució, y tots hi guanyarem.

Per deferència a la seva persona, l'arcalde de Stockolm sigué escoltat, però... res més. Al procedirse a votar, per 126 vots contra 29 va resoldre's que la seva proposició passés a la comissió. Que es lo mateix que si se l'hagués enviat a la panera dels papers inútils.

**

Lo mal es, pera la monarquia sueca, que si una proposició's pert, no es cap empresa difícil ferne un'altra d'igual.

Y tant va el cantí a la font...
Ja quasi jurariem que l'«ocurrencia» de M. Lindhagen, que molts suecs han trobat graciosa, al rei Gustau V no l'ha fet riure gens.

Els monarques són gent que llegeix y ho saben per l'Historia.
En aquestes coses, tot es comensar.

JACK

Tragedia muda

La terra té xardor;
els camps de blat, cobrintia, concirosos,
fan llàstima, fan por,
perquè s'hi descobreix un gros dolor
corrent pels sicris aspres, tremolosos.

Cada matí, plorant
les llàgrimes nocturnes de rosada,
contemplen el cel pur, com imprecant
una fatiera xorca, esbojarrada,
que creix tot esperant.

Mirant el sol hermós
robantlosi les perles matineres,
com un avaro boig y neguitós,
un altre desengany trist, impietós,
va a marcir esperances mentideres.

Y el blat, aixerreit,
mostra els extrems que's moren, cargolantse,
y un vent de foc rebat, esfereit,
com passejanthi un crit
de rabia y de venjansa.

J. COSTA POMÉS

La colla dels Sants Joans

Ara que s'acosta Sant Joan, no estarà de més advertir als llegidors que tinguin algun Joanet entre les seves coneixences, d'una cosa d'actualitat curiosíssima y que no deixa de tenir el seu interès en tal diada.

Hi hà un ditxaratxo popular—bastant depressiu, per cert—que diu que «de Joseps, Joans y ases, n'hi han a totes les cases». No va del tot errat de comptes el refrà, però cal fer present que hi hà Joans y Joans, y que no tots els que se'n diuen el fan l'endemà dels focs.

Y es que de Sants Joans n'hi hà molts en el calendari, ademés del que se celebra el dia 24 de Juny; Sants Joans de poca anomenada, prudents, modestos, si vostès volen, però tan sants y tan dignes de tenirlos en compte com el que més.

El número dels Joans canonisats per la Sagrada Congregació que's cuida d'aquestes faccies no'l sabem ficssament, però deu esser molt extens, per quant, fiantnos tan sols de la memoria, ja'ns recordem d'aquesta colla:

Sant Joan Baptista, fill del sacerdot hebreu Zacaries y d'Isabel, anomenat el precursor y que va remullar la closca a Jesús.

Sant Joan de Bergamo, bisbe, que va fer la santíssima als arianesos.

Sant Joan de Capistrano, frare franciscà, autor del *Speculum clericorum*.

Sant Joan Crisostom, orador sagrat, anomenat *Boca d'or* y que l'Església catòlica compta entre'ls seus fundadors.

Sant Joan Climaco, que se'l coneix, també, per l'*Escolastic* y es autor d'un cèlebre tractat de Teologia.

Sant Joan Colombini, fundador d'una orde religiosa que va fer molta forrola... *cuando aun no había trenes.*

Sant Joan de la Creu, espanyol, frare carmelità, fundador del primer convent de frares descalços.

Sant Joan Damasceno, teolog de gran fama.

Sant Joan de Matera, fabricant d'una altra orde monàstica.

Sant Joan de Mada, fundador dels pares benedictins.

Sant Joan de Malta, pare de l'orde de la Trinitat-pel rescat de presoners.

Sant Joan Gualbert, continuador de l'obra de l'anterior y fundador de l'orde dels pares de Vallombrosa.

Sant Joan, el Silenciós, que tingué el gran dò de parlar poc y no escriure ni una ratlla.

Sant Joan I, papa; aquell que morí en una presó per orde del rei Teodorico.

Després de tota aquesta cavalcada de Sants Joans autèntics, encara se'n troben en la llista catòlica alguns altres de menys significats, com, per exemple, Sant Joan de Beverley, Sant Joan de Calibita, Sant Joan el Nano, Sant Joan de Déu, del Canci, del Regis, Sant Joan Martir, Sant Joan Nepomuceno, etz., etz.

Ara si, a tota la colla de Joans sants, hi afegiem els Joans que l'iglesia catòlica té apuntats per beats y venerables o sia per candidats a la

canonissació, aleshores seria el quènto de mai acabar.

Per això avisem als parents y amics dels Joans y Joanets que per aquí corren, que no's deixin sorprendre la bona fè. Cuidado ab les imitacions, perquè de Sants Joans n'hi hà més que un foc de Sant Joan no'n cremaria.

F. M. DEL J.

AVIS Ab motiu de la festa extraordinària de la pròxima setmana, el vinent número de "La Campana de Gracia" sortirà el divendres, dia 28.

La bonaventura

—Gitaneta d'ulls de foc, encisadora gitana, tu que no has distingit mai una J d'una H, però en cambi sabs llegir de la mà en les tènues ratlles, ¿vols ferme la gran mercè de dirme en poques paraules

la bonaventura?

—Prou!...

Es, aquesta, la nit clàssica dels vaticinis segurs, y ben poc ha de costarme endevinarte la sort; però, abans, escolta.

—Parla.

—Si vols que'ls pronostics meus tinguin una bona base, primer que tot, m'has de dar...

—¡Ah! Ja t'entenc. ¿Quànt es?

—¡Y ara!

¿Quí t'ha parlat de diners?

—¿No?... Perdona!.. M'ho pensava.

—M'has de dar, primer que tot, quatre indicacions sumaries sobre quí ets tu, de què fas, quin nom te dius y ab quí tractes.

—¿Vols la cèdula?

—No, noi.

La corporació gitana detesta el paper sellat y les bestieses arcaiques. Vull sols que'm diguis quí ets tu. —Jo, doncs, soc un pobre diable, ni més doient ni més bò que'ls demés companys de rassa.

—¿Còm té dius?

—Pep... Roc... no ho sé!...

El jorn que van batejarme no m'hi vareig enfundar, y mai hi he dat importància

an aquet detall del nom.

—¿De què fas?

—Escric.

—¿Què? ¿Drames?

—¡Ai, Déu me'n guard!... Ja ha passat el temps en que això donava.

Ara es molt més lucratiu fer cartes per les criades

o conjuminà arguments d'obres cinematogràfiques.

—Un'altra pregunta, y prou.

—Les que vulguis, ressaltada.

—¿Quina nacionalitat es la teva?

—Soc d'Espanya.

—¿De modo que ets espanyol?

—Del cap fins als peus, gitana.

Espanyol de naixement,

espanyol de pare y mare,

espanyol per les costums,

espanyol per totes bandes.—

Ab un gesto de disgust,

la gitaneta s'aparta.

—Això m'ho haves de dir quan has vingut a aturarme,

y'ns hauriem estalviat tantes inútils paraules.

—¿Còm s'entén?

—Que ja estas llest.

—Però...

—¡Ves!... A un fill d'Espanya cap gitana l'hi dirà la bona-ventura.

—¡Ah, calla!...

¿Es dir que la bona, no?

¿Quina'm pots dir, doncs?

—La mala.

C. GUYA

De aquelles polvos...

D'aquelles sessions *històriques* ne venen els formidables atacs de megalomania, les conseqüències dels quals va a tocar ben prompte la pobra Espanya.

Quan en la memorable sessió del 27 de Novembre de 1907 el Congrés, sense més excepció que la d'alguns diputats catalans, votava entusiasmat 200 milions de pessetes per a construir una esquadra, s'entengué, o al menys se procurà fer entendre al país, que aquell sacrifici era l'únic que la reconstitució del nostre desaparegut poder naval exigia.

«Ab aquets 200 milions—va dirse—tindrem una esquadra modesta; però, modesta y tot, serà una esquadra de veres y omplirà perfectament les nostres necessitats.»

Y bé!... Sàpiga's y entengui's que tot lo que llavors va dirse'n sigué una broma. Aquella petita esquadra no era en realitat altra cosa que'l comensament de la forta esquadra que exigeix la nostra posició geogràfica. Aquells 200 milions eren tan sols les avensades d'altres centenars de milions que al país se li demanaran en breu per el mateix objecte.

Així acaba de manifestarho molt serio el senyor Canalejas davant del Parlament. Y com que'l Parlament es seu y tots són trumfos, el projecte d'ampliació de l'esquadra serà votat y convertit en llei, potser, com l'any 1907, entre visques y aplausos en un'altra sessió tan memorable y tan *històrica* com aquella.

Flairant l'escandol que ab tal motiu s'acosta, el senyor Lerrooux, viu com ell sol, va reunir l'altre dia als seus consocis per a «ocuparse de aquet gravíssim assumpte y veure quina actitud haurà d'adoptar, quan arribi el moment de discutirlo, la minoria parlamentaria que ell capitaneja».

El pretext de la reunió va ser aquet.

Però...

Pera calcular ab exactitut el seu valor, cal tenir presents dos fets:

Que don Alejandro va ser un dels que més se varen entusiasmar llavors de la sessió *històrica*.

Y que ell es, també, el més ferm aliat del senyor Canalejas, primer ministre de la monarquia y autor del projecte de la «gran esquadra».

¿Anirà endavant lo de les Mancomunitats?

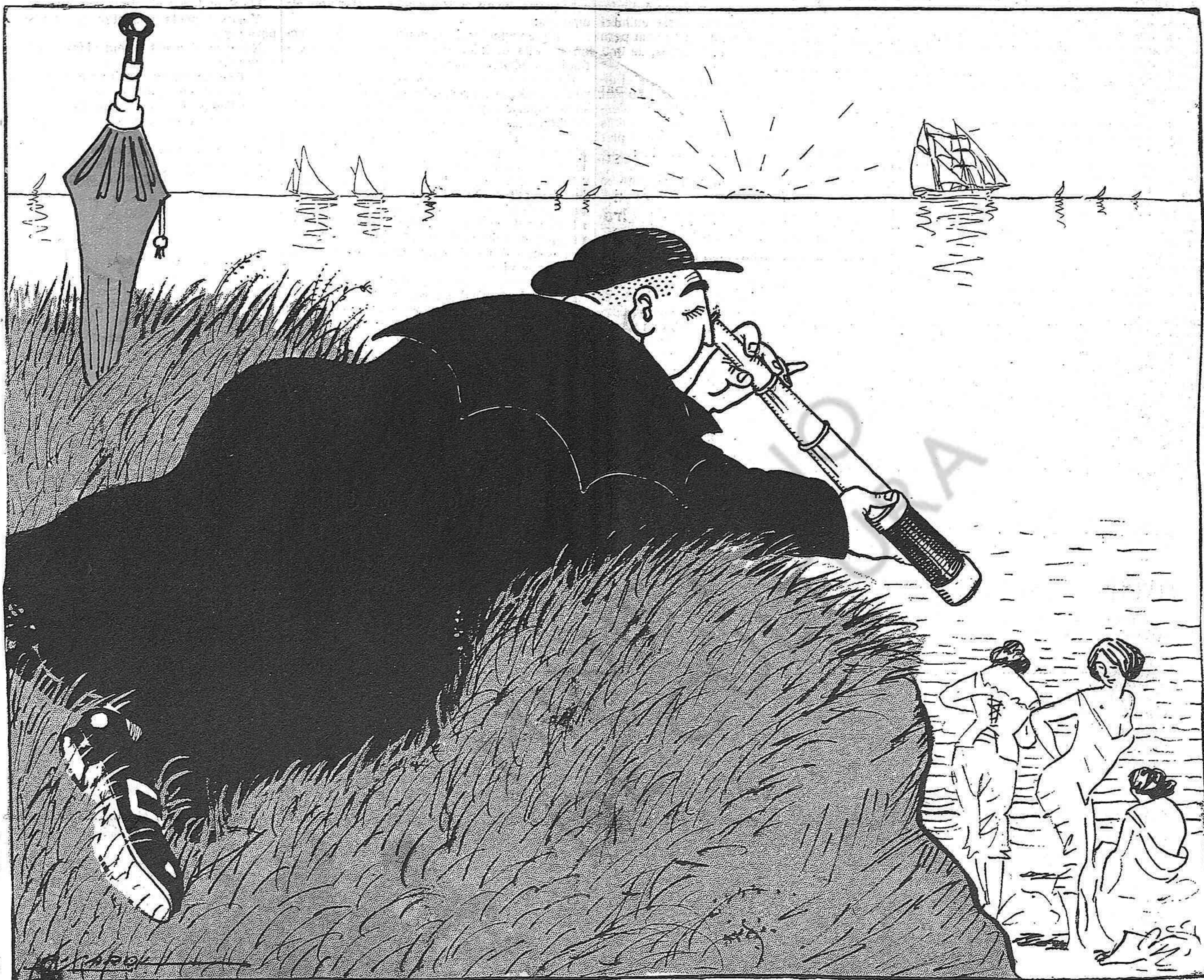
A pesar de les seguretats que a totes hores dona en Canalejas, els defensors del projecte no estan massa tranquils.

L'hostilitat de la premsa del *trust*, encara que dissimulada baix una capa de riallera in-

—¿Què n'acabarem de segar, si hi hà més mala herba que blat?

COMPROBACIÓ

—¡Mireu, l'embustera!... Al confessarse, sempre m'havia dit que la piga la tenia a la part esquerra.

diferencia, se deixa ja sentir a cada moment.

El Imparcial sab de cert que'ls ministres veuen les Mancomunitats ab molt mals ulls y que entre els diputats de la majoria el projecte ha despertat vius rezels.

El Liberal considera tan grave el problema, que dona ja per segur que la qüestió «se declararà de gabinet *por sí sola*».

Tot això, traduït al català, demostra que en el camí de les Mancomunitats, que tan pla semblava, hi han aparegut de prompte inesperats accidents que poden ocasionar el volc del carro.

Els carreters diran quin procediment s'imposa.

De la Junta y Professorat de l'«Ateneu Obrer», de Badalona, varem rebre al seu dia un atent ofici-invítació pera assistir als Exàmens anunciats pera'ls dies 23 a 27 de l'actual. Agramim l'atenció.

Poques vegades s'ha vist als Estats Units, y això que allà se'n veuen de bons, un espectacle com el que en aquets moments estan donant els honorables Mr. Taft y Mr. Roosevelt.

S'acosten les eleccions presidencials, y els dos antics amics y socis, convertits avui en rivals irreductibles, s'han trobat l'un enfront del altre. Mr. Taft, president actual, aspira a la reelecció; Mr. Roosevelt, que sigué l'antecessor de Mr. Taft, intenta enfilarse altre cop a la presidència.

Y vinguen mitings y vinguen discursos, en que'ls dos contrincants, perduts els estreps, se posen mutuament com un drap brut y's dirigeixen els insults més horribles.

Per exemple, Mr. Taft diu que Mr. Roosevelt, durant el temps que sigué president, va atiparse de robar.

Y Mr. Roosevelt, tornantli galantment la pilota, va assegurant per tot arreu que Mr. Taft es un lladre.

Com el lector pot suposar, nosaltres no sabem, dels dos candidats, qui té raó.

De lo que estem segurs es de que ni l'un ni l'altre té gaires modors.

Una tarde, riallera y esplèndida, del passat Agost, en mitg del port de Nàpols, il·luminat per un sol claríssim, va perdre's el magnífic acorassat italià *San Giorgio*. Havia topat ab unes roques que allí existeixen, y tan violenta sigué l'embestida, que'l barco, nou de trinca, quedà inutilitat.

Com es de rigor, va formarse causa al seu comandant, marquès d'Albenga, y ara acaba de pronunciar-se el fallo. ¿Què li faran al home que, en circumstancies com les que havem dit, vegé enfonsarse la costosa màquina de guerra confiada a la seva direcció?

Res. El tribunal, haventse demostrat que la perduda del *San Giorgio* va deure's simplement a que certa boia—boia providencial!—no ocupava el lloc que li corresponia, l'ha absolt.

Aixís s'administra, a Italia, la justícia! Veritat es que's tracta d'un acorassat que costava una borratxada de milions y que'l comandant era tot un senyor marquès...

Si un pobre mariner perdés un rem, ¡quí sab lo que succeiria, no haventhi manera d'atribuir la perduda a cap boia mal colocada!...

París, fornal de les grans idees, es el cervell d'Europa.

Y Madrid ¿saben què es, d'Espanya?

Abans de contestar, tinguin la bondat de fixarse en els següents datos:

A més dels exercits d'empleats, residents a la Cort, que cobren dels ministeris; a més de les innumerables sangoneres de totes menes que xuclen en altres dependències oficials, ara acaba de confessar el ministre d'Hisenda que, dels 80.000 individus que hi ha a Espanya compresos en les Clases passives, a Madrid sols n'hi viuen 17.000, o sigui, més d'una quinta part del total.

¿Què es, doncs, Madrid, d'Espanya?

—L'estomac!...

Cobert d'anys y de gloria, acaba de morir a París el gran economista francès, Frederic Passy.

Era l'home que més havia escrit y enraonat en defensa del pacifisme. Per aquet concepte, fou el primer que alcançà el premi Nobel.

Si no que l'apostol del amor universal ha mort molt vell, podria sospitarse si ha aclucat els ulls precisament ara, per no veure l'espanyosa inutilitat de les seves hermoses prediques, mai com avui desateses y escarnides.

Don Segis, que feia temps que no deia res, ha obert la boca.

¿Pera què?

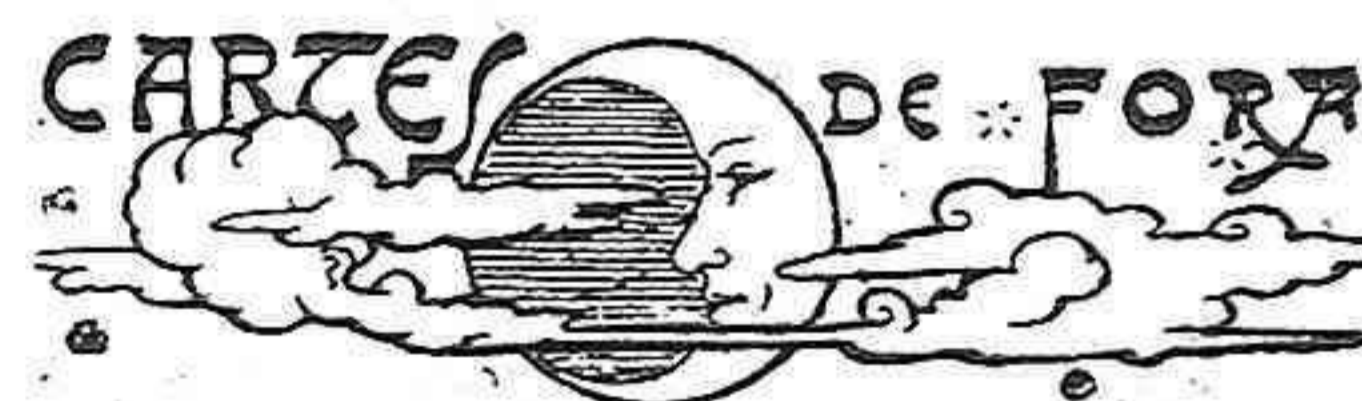
Pera declarar que'l projecte de Mancomunitats no li agrada, y que, per lo tant, se veurà en la necessitat ineludible d'oposarse a la seva aprobació.

No'ns extranya gens l'actitut del insigne de-

mòcrata, tan insigne, quasi, y tan demòcrata com en Canalejas.

El senyor Moret sospita que en el projecte, encara que poc, hi ha quelcom que pot favorir a Catalunya, y ¿què menes pot fer el nostre «bon amic» que impedir que arribi a ser llei?

Geni y figura...

Sant Quirse, 6 de Juny.

An aquet poble, com en la majoria dels que encara no han vist el sol de la civilització, també s'hi acostuma a fer professons del sistema més absolutista que pugui imaginar-se.

Al passar, doncs, per cert carrer una d'aqueixes professons, tres simpàtiques notes se posaren a riure. Y riu que riuas seguia aquell grupet d'ànimes pulcres, que joiosament donaven esplai a les esclaves necessitats a que està sotmesa la joventut.

Mes, com que a la cuenta l'amor y el riure són condemnats, el rector manà a l'agutzil que ofegué aquelles rialles, símbol de vida, joventut y amor. No content ab això, les delatà al jutge, qui les feu compareixer al jutjat municipal, ont les amenassaren ab penyorarles si reincidien.

El poble de Sant Quirse reproba la conducta del senyor rector, y li diu: «Deixeu que rigui la joventut, deixeu que entoni un himne a la vida. Ja que deixeu xiular les olives, deixeu també que cantin els rossinyols».

Monistrol de Montserrat, 17 de Juny.

¿Y del Pa de la Taula, què?
Va esser la candidatura anunciada a sò de bom-

bo y platets, prometent *el oro y el moro*, la que tenia que fer posar els peus a rotlla a les extralimitacions dels tenders, la que tenia de fer tirar gallina a l'olla de tots els treballadors i havia de lligar els gossos ab llançonisses; varen votar-la, *en monstruoso contubernio*, sense recordarse que havien despotricat contra la Solidaritat Catalana, lerrouxiistes y burgesos; ella era la que havia de fernes tocar el cel ab les dents y portarnos la felicitat... eterna.

Y què ha resultat d'aquella xerrameca y rebombori? Que'l poble ha resultat, una vegada més, burlat y ensarronat de la manera més descarada y cínica. Aquí no s'ha complert res de lo promès. Va molestar-se als tenders, fins a ferlos perdre la paciència, a instigacions del molt conegut *Gran... uja*, no en benefici del treballador, sinó pera donar-se, el tipo de referencia, el gustasso de veure als tenders ajonollats als seus peus, víctimes desesperades de les seves intemperancies. Conseguit el fi aquet y el de venjar-se dels seus enemics polítics—això més que res,—sembla un camp d'Agremant. Lo de que la candidatura no tenia color polític es una mentida, y tot lo demés una farsa. Els tenders, sense saber si donen el pes o no, van arruinant-se cada dia, degut a que'l treballador no cobra y, com a conseqüència, no pot pagar; els propietaris de cases s'arrenquen els cabells, perquè la meitat dels pisos estan pera llogar, y els sastres guillen, y els que's queden no toquen feina, y la poca que toquen tenen que fiarla, esperant cobrar-la l'any de la picor. L'anèmia y el raquitisme s'apodera dels obrers, y lo més sensible es que no's donen compte de la seva situació.

Pot dir-se que Monistrol es el poble més desgraciat y miserable de la provincia de Barcelona.

Treballadors monistolers: si voleu tenir *pa a la taula*, haureu de treureus primerament el que porteu al ull.

TEIXINT Y DESTELXINT

«L'Ezvara» es una font, famosa per l'aigua fresca, del barri de la Salut lloc d'esbarjo predilecte.

Al voltant d'aquesta font hi havia un pedris per seure y ara ha fet l'Ajuntament el pedris desapareixer.

Avui, el qui va a la font y aigua solament vol beure, s'ha d'estar dret com un pi o té d'asseure's a terra.

Pel cantó dels Josepets, uns quants passos a la dreta de la torre del farsant que ab el poble mercadeja, hi ha la plassa de la Creu, una irregular parcela per quina urbanisació en escales y parterres, balustrades, fonts y bancs, desmunts y altres extranyeses, va gastar l'Ajuntament, fa poc temps, moltes pessetes ben inútils, perquè tot ara ho torna a tirá a terra per deixarho, com abans, pla y net com una patena.

La reforma actual creiem que es cosa feta a conciencia; prò com que al fer l'anterior també s'ho devien creure, que's colouqui, proposem, al centre de la plasseta, rematant la nova font, una estatua de Penélope.

PEP LLAUNÉ

De tot hi hà

EN Bertrana, que s'ha revelat fins ara un esperit neguitós, esceptic y discontent, sortí en *L'Esquilla* de la setmana passada, a la defensa dels diputats, als quals pinta poc menys que com a martirs dignes de santificació.

La seva defensa dels diputats, d'aquets diputats que tanta tinta y tantes estones ens han fet perdre es tan xardorosa, que pensariem, si no coneguessim an en Bertrana, que ha creuat pel seu magí l'idea de figurar en la candidatura pera les *próximas*. El saber que, afortunadament pera tots, pera ell y pera nosaltres, no van les seves aficions per aquest indret, dona al seu alegat en pro dels parlamentaris aquella forsa que'l desinterès, l'esponenteitat y la bona fe, presten a totes les causes.

Estableix en Bertrana una comparació entre'l diputat antig y l'actual, el sortit de l'entranya del poble, nascut en el nostre carrer. Del paral·lel en ressurten a favor del primer tantes ventatges com perjudicis porta el carreg al segon. Abans—ve a dir en substancia—l'auiola que acompanyava al diputat a Corts impresionava a l'elector fins a tal punt, que aquet se sentia,

davant la corbata y els anells imposants del senyor vingut de lluny, en evident situació d'inferioritat. El poble, prompte a deixarse enlluernar, feia al diputat acatament, baldament pera millor mostrarli el seu afecte; li tustés, de tant en tant, l'esquena...

Quan el tractava millor, desapareixia el diputat de la vista dels electors, trencant, d'aquet modo, tota relació directa ab ells. Si s'esqueien a necessitar de la seva influencia o dels seus serveis, se sabia del diputat quan el plet era ja perdut o no calia la mercè. Res: que contestava *a misses dites*.

Ab el cambi operat en la política, nota en Bertrana la transformació immensa que en el camp de les relacions entre'l diputat y els electors s'ha operat. En Bertrana, que es home de fantasia y de galanura d'estil, enumera, pera millor patentisar la finalitat del seu article, tota una serie d'amoínos y mals de cap que suposa martiritzen al malhaurat que té la desgracia de ferse ab una representació en Corts. Tant admirablement descriu les molesties que al diputat acompanyen que, llegintlo, arriba un a sentir-se satisfet de comptarse entre la massa dels votants. Val a dir, per això, que'l fenomen no es pas nou. Quantos cops, buscant pis y després d'oír els plans dels propietaris, no'ns hem sentit corpesos y a dos dits de regraciar a l'Altíssim, que disposà collocarnos entre'l rengle dels llogaters?

Com si tota la feina del diputat consistís en escoltar miseries y amorosir sofriments, fa jugar en Bertrana el tipo d'elector impertinent, tan cobejat en dies de període electoral, y al qual, fetes les indispensables y necessaries salvetats, se reb despectivament y ab mal modo, si el vici o la fatalitat el menen a trucar la porta de qui, endut pel proposit de guanyar, no vacilà en presentarse davant d'ell com un pare, més aviat que com a amic.

En Bertrana, com jo mateix, deu saber que no tota la feina del diputat consisteix en remeiar desgracies y atendre peticions dels electors als quals la malura persegueix. Per això es lo més encertat deixar aquet cas particular y estic pera dir excepcional. ¿Per ventura y si no acompanyessin al carreg altres ventatges y satisfaccions que les que suposen donar feina a qui no'n té, amparar *curanderos* y respondre de treballs engiponats per escritors de mala ploma, tindria el seu exercici els innombrables pretendents que ab tant braó se'l disputen?

Res més lluny del meu proposit que defensar als pidolaires, als que han fet del demanar un ofici, ni atacar sistemàticament als que ostenten una representació popular tan enlairada com ho es la de diputat a Corts.

Però no he pogut estarme, al llegir l'article d'en Bertrana, de pensar que'l diputat que obtingué l'acta prometent una revolució, jurant treballar pera la derogació immediata de la llei de jurisdiccions o a cambi de posar constantment al Govern en un compromís—y anquet cas se troben tots els que ho són avui per Catalunya, unic país en el qual el treball d'en Bertrana pot tenir aplicació,—y que, no havent complert res de lo pactat, aspira a que se'l relegeixi, lo menys que pot fer es dedicarse al registre dels favors.

Benhaja la transformació política que, escurtant distancies, ha ensenyat a l'elector que es el diputat un home de carn y ossos com el més humil dels ciutadans. Ara mateix, y ab motiu

d'haverse permès la majoria parlamentaria una rebequeria, ha dit en Romanones, referintse als diputats:

—¡Que vagin fent! ¡A veure si perdran l'acta, ab ella el kilometric, y, quan vulguin estítejar, tindran d'anarhi a peu!—

Posis en Bertrana la mà al pit, y digui quin motiu hi hà pera presentar el diputat com un home superior, quan ab consemblant despreci el tracten els que d'aprop el coneixen.

Lo que principalment hi hà, es que ha vist el poble que'ls diputats van *a la seva*, que no solliciten l'elecció si an ells no convé per endavant, y que de la política'n desertà, fa temps, l'espiritualitat. Quan lo de Solidaritat Catalana, diputat hi hagué, entre'ls que més parlaven a tot'hora de noves modalitats y d'orientacions a seguir, que havent entrat a Madrid ab una representació republicana, en vingué maurista per tota la vida.

¿Que per fas o per nefes devé el diputat una mena de Maria Auxiliadora? ¿Que hi farem? En bon moment puguin dirho quants necessitin del seu apoi.

¡Feina ens cauria, als que votem, si volguessim sumar tots els diputats que en el carreg han trobat colocació!

JOSEP ARTÍS

L'inventari de Mossèn Joanet

EN una rectoria d'un poblet insignificant va tenir lloc el drama.

La major dona de Mossèn Joanet havia fugit ab el sagristà, y el pobre rector no pogué resistir el cop y entregà l'ànima a Déu de resultes del disgust.

El dia 23 de Juny no va obrirse la rectoria. Els veïns, alarmats, varen donarne part al senyor jutge. El digne funcionari, després de trucar tres vegades, demanà l'auxili del ferrer del poble y aquet feu saltar el pany.

Estirat a terra, en camisola, hi havia el cadavre de Mossèn Joanet, abraçat al retrat de la Marieta, l'esquerpa y infidel major dona.

Mossèn Joanet fou enterrat sense cap pompa, acompanyat per sis rates de sagristia.

Y, com que no tenia parentela y havia mort sense fer testament, a la mateixa tarda el senyor jutge va proceder a l'inventari de la rectoria.

Vegis la copia d'aquest inventari:
«Un llit de matrimoni.
Una taueta de nit, ab trastos y potingues.
Un bressol.
Sis gallines.
Una bota de vi de dir missa.
Quatre parelles de sabates.
Una calaixera, ab roba interior de senyora y de senyor.
Dues sotanes y un ruquet y una estola bajejada.
Un llibre de missa tot suat.
Un santicristo deslorigat.
Una mare-de-déu bastant inservible.
Un Sant Esteve sense cap.
Un Sant Llorens sense brassos.
Un Sant Geroni ab tres cames.

Un Sant Antoni sense porc.
Un Sant Josep ab el nas aixafat.
Y altres sants y santes que no serveixen pera res.»

Resultat d'aquest inventari fou al conseguint subasta.
El llit de matrimoni se'l va quedar el secretari que estava a punt de casarse; la bota de vi bò l'adquirí el mateix senyor jutge, y les sis gallines varen anar a parar al galliner de l'arcalde.

De tots els demés trastos de Mossèn Joanet, com que era la reveilla de Sant Joan, va ferse'n una gran foguera al mitg de la plassa.

P. P.

Estirada d'orelles

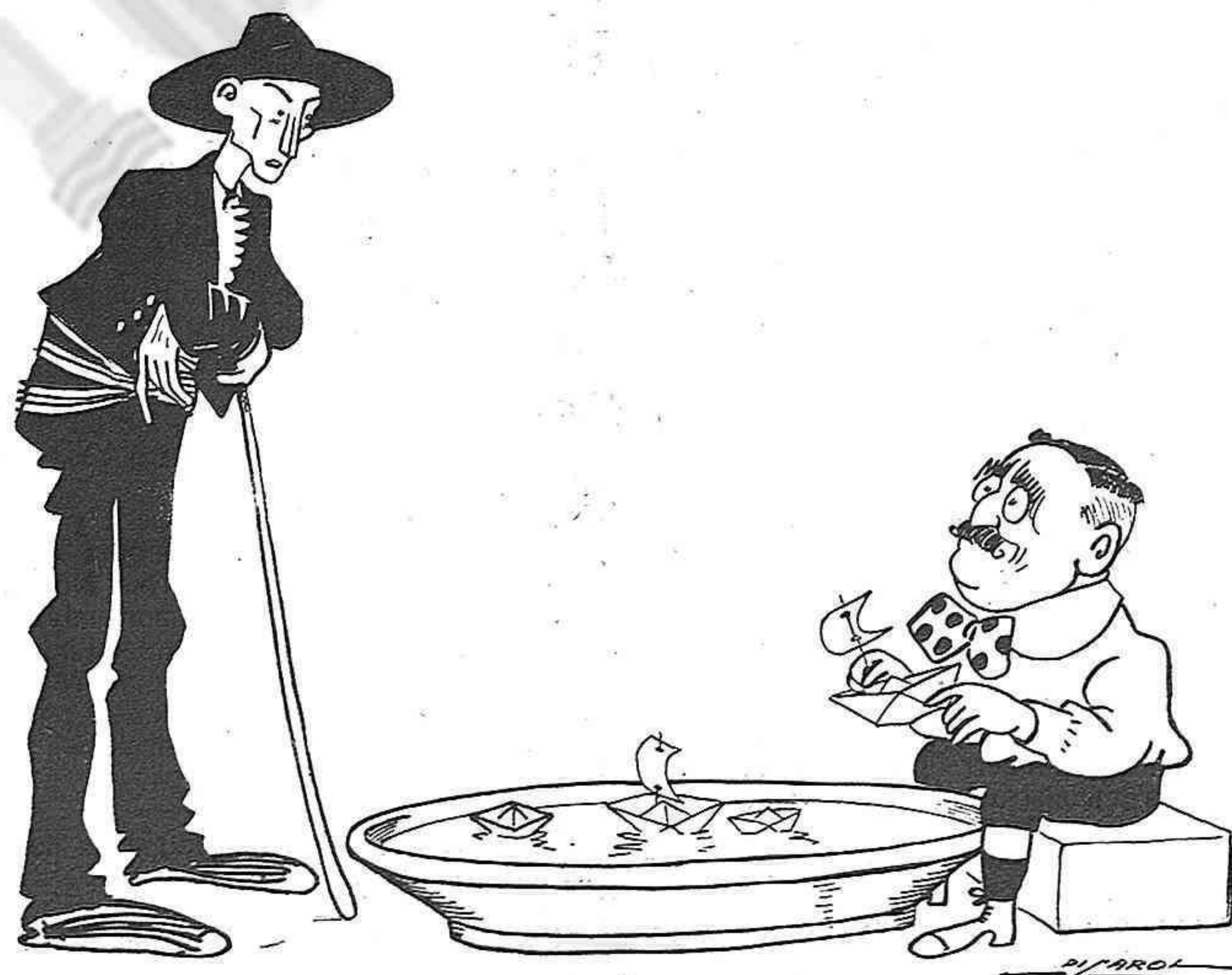
—¡Senyors de la majoria!
—diu l'amo del galliner, acompanyant ses paraules ab l'energia del gest y, damunt del nas, ballantli els lents nerviosament:—
¿S'han cregut, ses senyories, que s'asseuen al Congrés per la seva bona cara o els seus sols mereixements, y que veninthi una estona, no més a matarhi el temps y a riure, quan en Soriano diu algun xisto dels seus, ja compleixen ab el poble els compromisos contrets (y al dir poble'm refereixo a mi, que soc qu'ls ha fet)?
¿Creuen que jo les regalo les actes, graciosament, perquè vostès importancia se donguin entre'ls parents?
¿Creuen que l'investidura que ostenten es un pretext perquè viatgin de primera, y no'ls obliga a res més que a bromejar al casino, y a presumir pel passeig, y a conquistar les senyores a qui enlluernen facilmente una agulla de corbata o un dit carregat d'anells?

Fassin el favor, responguin: ¿els hi sembla que obren bé quan dediquen, per exemple, atenció més preferent al *couplet* d'una cantanta que als articles d'una llei, y quan els obstructionistes me volen fer perdre el temps y la paciència, deixantme gairebé sol al Congrés?

Si aixís creuen que compleixen el seu dever, amics meus, sapiguen que s'equivoquen del tot llastimosament. Sapiguen que'ls necessito, y convenintme, també, saber la forsa ab que compto, responguin concretament els que poden ajudar-me qui són y ab quants H P, per tirá endavant el carro del Progrés.

VERDUM

La dèria d'en Canalejas

—Ara, la qüestió es tirar a l'aigua forses barquets.
—Però, ¿y l'Industria, y l'Agricultura, y el Treball?...
—¡Oh!... Aquets ja fa temps que hi són a l'aigua.

N García Prieto, a pesar de ser gendre d'en Montero Ríos, devegadas diu coses molt ben dites.

L'altre dia, indignat perquè havia d'alsarse la sessió del Congrés per falta de diputats... ministerials, tirà l'home en l'aire tots els convencionalismes polítics y abandonant, fet una fiera, el saló, va exclamar, cridant forsa pera que tothom el sentís:

—Quan un Govern no té prou autoritat pera reunir en el Congrés setanta diputats, lo millor que pot fer es retirar-se.—

¡Admirablement parlat!

Es la primera vegada que estem d'acord ab el senyor ministre.

Y la nostra satisfacció seria completa si en Canalejas també hi estés.

¿Que s'ha fet d'aquella rassa que un dia dominà el món?

Un periodíc de la Coruña publica curiosos datos relatius al *cupo* militar d'aquest any.

La visita d'en Magalhaes Lima

—Mira, travieso: ara està a punt de venirme a visitar un altre senyor... Si no estas ben quietet y no fas bondat de la bona, t'estiraré les orelles.

Els joves allistats en aquella població eren 438. Per lo tant, ab arreglo a la llei del servei obligatori, 438 havien de ser també els soldats que, en principi, entressin en caixa.

Però ha succeït lo següent:

Dels 438 minyons que, com hem dit, figura-ven en la llista,

Han fugit d'Espanya. . . . 256
Han sigut declarats inútils. . . 116
Han alegat exempció legal. . . 33

Total, que al fer la declaració de soldats, ha resultat que solsament quedaven 33 homes.

¿Comentaris?...

Fassi'ls vostè mateix, amic lector; nosaltres no'ns trobem ab prou humor.

Telegrafien de Melilla que per tot arreu se veuen grups de moros pacífics, ocupats en arreplegar les cullites.

Oh, ja, ja!... Ho creïem molt bé.

Mentres arrepleguen les cullites, tots els moros són pacífics.

Però, un cop les han recullides, se despacifi-quen en un tancar y obrir d'ulls.

Y altra vegada tornem a serhi.

Fins a la pròxima cullita.

Segons un telegrama de Constantinopla, en dels darrers combats sostinguts a la Tripolitania els italians han deixat sobre el camp més de mil morts.

No obstant, les agències de Roma declaren que la notícia es falsa y asseguren que tots els morts que'ls turcs maten goson de bona salut.

¿A qui creure?

Com que en aquesta guerra en tots els xocs ve a succeir lo mateix, nosaltres, perquè no se'ns titilli de parcials, ho arreglarem de la següent manera:

Els dilluns, dimecres y divendres creurem als turcs.

Els dimars, dijous y dissabtes creurem als italians.

Y els diumenges, pera celebrar el descans dominical, reposarem... y no creurem a ningú.

Els reconstruïts tornen aquest any a encendre fogueres patriòtiques al cim de les montanyes veïnes.

Y, segons s'assegura, tot seguit d'enceses, a la claror de les flamarades gegantines, llegiran versos.

Si, vaja, els versos faran l'efecte d'aparato «Minimax».

Serviran pera apagar el foc.

Contra la blasfèmia.

Tots els governadors d'Espanya han dictat bandos contra'ls blasfemadors.

De penyores n'hi hauran de varies classes, desde una pesseta a cinc-centes.

Això deuria esser segons l'importancia del reneg, suposo. Per exemple: un xotris, una pe-la; un vatúo, déu rals; un me c... en D..., cinc duros; etz.

A l'objecte d'aclarirnos aquets punts, trobem que'ls governadors haurien de publicar aqueixa tarifa detallada.

Aixís, un dia de desfogament contra'ls poli-tics, cada hù podria triar la blasfèmia que li convingués, segons els recursos.

La capellanada de la Catedral, agraida a les families Girona y Sanllehy, que són les que han sufragat els gastets del cimbori, pensa obsequiarles, però no sab ab què.

Ja veuran com, al cap d'avall, l'obsequi serà una cosa barateta, dedicada als difunts patricis. Unes caramelles místiques.

O uns funerals cantats, que ve a esser lo mateix.

Un tio capellà llegeix a un seu nebot, estu-diant del Seminari, la «Gloriosa vida de Sant Geroni», tan pecadora al comensament y tan virtuosa en sos darrers anys de sacrifici.

—¿Què me'n dius?—exclama el mossèn, un cop termenada la lectura.

—Que li envejo més les temptacions que la penitència—respongué el seminarista.

A conseqüència d'una recent denuncia, ha sigut enviada a l'Audiencia la lletra d'«Els Se-gadors».

Els denunciants de l'himne catalanesc devien estar molt de broma.

¿La lletra?... ¡Si la lletra no té importancia! L'esperit havien d'haver denunciat, en tot cas. Y enviario a l'Audiencia entre mitg de dos civils.

¡Déu n'hi doret del sust que varen rebre l'altre dia els pelegrins de Zaragoza!

Anaven en el tren, cantant coples a la Verge del Pilar, quan, tal devia esser l'escalfement místic de pastors y ovelles, que un dels vagons va recalentarse, a l'extrem de produir-se un petit incendi.

Per fortuna, el *sinistro* no va esser gran cosa; però no comprenem l'ineficacia de la ro-meria.

Una de dues: o els romeus no s'havien sen-nyat a l'arrencar el tren o les coples a la *Pi-larica* devien esser molt rípioses.

L'embaixador de Fransa y el nostre ministre d'Estat continuen ab la pamplina de les eter-nes conferències.

Una graciosa caricatura de *Le Charivari* ho comenta d'una manera ben gràfica. Y, sinó, ficseushi:

Una sogra rabiosa s'encara ab el seu gen-dre y li diu:

—Veïam... Veïam quin dia comensaras a mostrarte una mica carinyós ab mi...—

Y el gendre li respon:

—Prou, sí, senyora. Aixís que s'acabin les negociacions franc-espanyoles.

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Concepció y Arseniet de Juneda: No'ns convé aquest gènere d'endevalles.—V. N.: M'hi jugaria un peixet que aquesta vegada no'l podré complaure.—M. y S. (Un amant de son pe-riodic): Li faig avinent que les cartes que venen inegudament firmades no les arribem a llegir sisquera. Van de pet al sac dels paperots.—Eu-dald Sala: No'ns convenen, en el sentit de que les trobem pornogràfiques.—M. Mola: Els versos són molt defectuosos.—F. C.: Molt me temo que no hi càpiga. Més clar y més concís, una altra vegada.—Joaquim Puig: N'aprofitarem un parell.—J. E. S.: Va íntegra, però li advertixo que llar-gueja. Li estimaré que sia breu en comentaris.—R. R. V. (Calafell): Cartes de *pagó* no n'inser-tem. Si la que'ns envia ens sembla d'interès ge-neral, la publicarem, però això fa olor d'assumpte particular y no'ns té utilitat.—Pep Cistellé: L'epi-grama entra en cartera pera quan li arribi el torn d'esser retocat, perquè aixís no pot anar. L'epi-grama es aprofitable y lo demés no serveix.—A. M. G.: De bona gana el complauria, però es que no disposem ni de temps pera corretgirlos ni d'espai pera insertarlos un cop corretgits.—J. M.: Rebut y tantes mercès. Veurem si en aquest ex-traordinari...—R. V.: De les dues que'm recoma-na, no més n'hi puc insertar una, y encara bastant esmotxada.—R. Cases: Vaja, doncs, pera que no digui, n'hi copio un tros, el primer que se'm pre-senta a la vista:

«Els pastors guarden les cabres a la sombra de aromatics arbres; y, al sò de la flauteta,

interpelen una cansó amoroseta».

Que'ls llegidors jutgin y que ells mateixos li con-testin.—Joan Casals y Vila: Llegeixo, admirat... y li envejo la situació:

«Y va nevant tot al voltant... No més se veu blancor de neu...»

Vost'ns deu parlar de Suïssa o de més amunt, que lo que es per aquí...

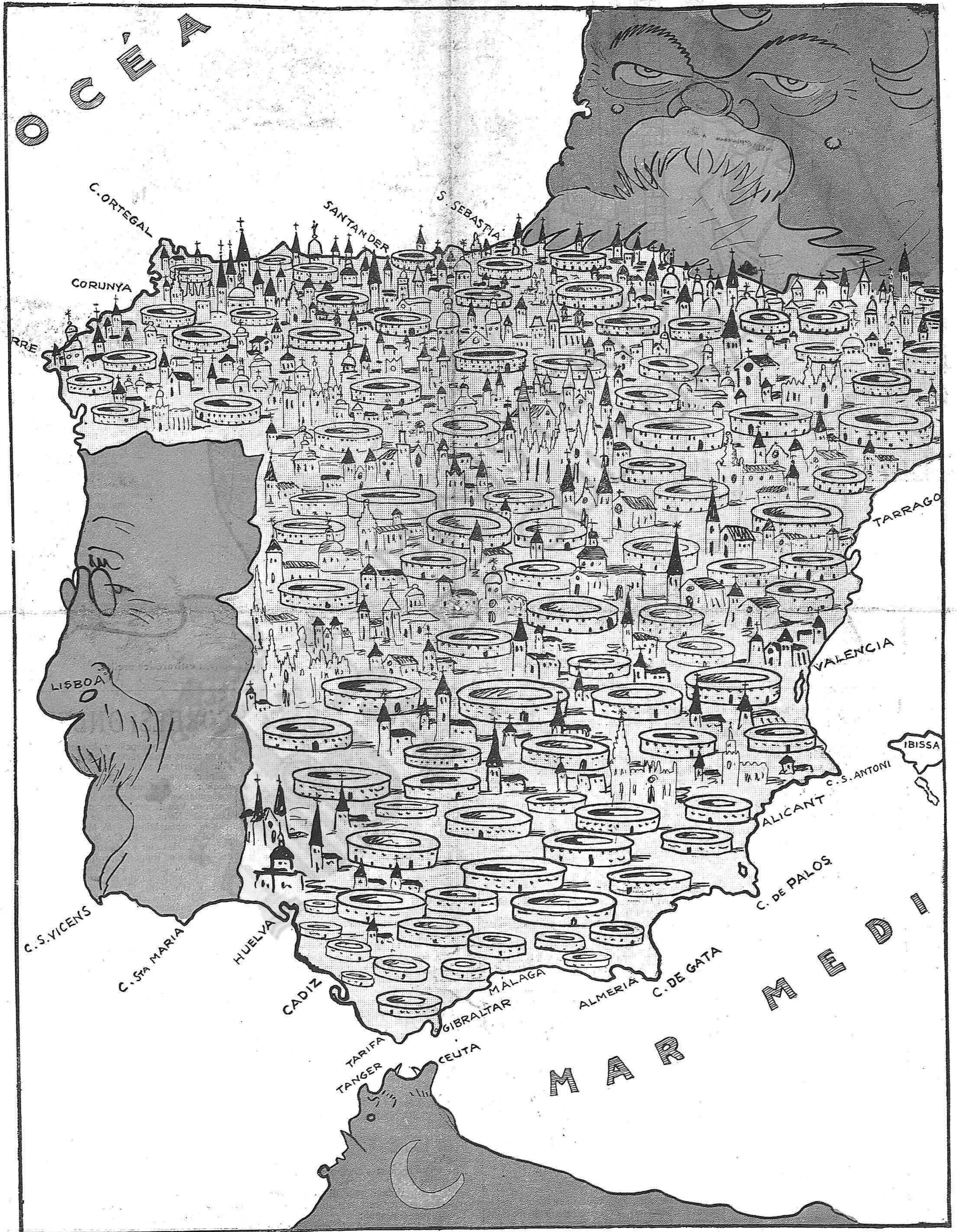
«Tothom suant và regalant...»

Vull dirli que'ls versos resultarien completament fora d'actualitat.—Anton Cadiraire: No'ls trobo prou encertats.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

En plè Sigle XX

MAPA GENERAL D'ESPANYA